

Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ 13

JANVIER-FÉVRIER 1943

SỐ 143-144

CÓ ĐỨC CHÚA TRỜI CHĂNG?

TIỆC thay! Nhiều người lầm tưởng đạo Tin-Lành đòi ta có đức-tin không hiểu-biết, còn trái lại, Khoa-học chẳng bắt ai tin nếu chẳng rõ-ràng và hiểu-biết đầy-đủ. Ta tin nhiều sự quả-quyết của khoa-học chẳng phải vì đã tự mình kiểm-soát hoặc phân-tích, nhưng phần lớn vì có người làm chứng. «Vi bằng chúng ta nhận chứng của loài người, thì chứng của Đức Chúa Trời trọng hơn» (I Giăng 5: 9). Chúng ta có lời chứng của Đức Chúa Trời trong cõi thiên-nhiên và trong Kinh-Thánh, là Lời của Ngài. Quả thật, ta tin-nhận Lời Đức Chúa Trời để hơn tin-nhận lời loài người!

Đáng có Đức Chúa Trời!

ĐỨC Chúa Trời thực-hữu! Đó là một sự thực tự-nhiên rõ-ràng, dễ hiểu như mọi sự-vật khác. Dầu ta không thể dùng toán-pháp mà chứng-tỏ Đức Chúa Trời thực-hữu, nhưng phải dựa vào sự thực-hữu của Ngài để cắt nghĩa tri-thức, tư-tưởng hoặc lý-trí của loài người. Phân-tích đến cùng-cực, sẽ thấy triết-học chơn-chánh, cõi thiên-nhiên và linh-hồn loài người minh-chứng rằng phải có Đức Chúa Trời. Không có đó sao có đây, không có dưới sao có trên, không có sau sao có trước, không có Đấng Tạo-Hóa sao có loài thọ-tạo? Vậy, đáng có Đức Chúa Trời, phải có Đức Chúa Trời, và thật có Đức Chúa Trời.

Bằng chẳng vậy, ta sẽ giải nghĩa thế-giới này thế nào? Hãy suy-nghĩ: Một hành-tinh to-lớn không có gì chống-

đỡ trong khoảng không! Cái gì làm cho nó thăng-bằng trọn- vẹn? Ai nâng- đỡ nó? Ai cầm nó mà khiến nó xoay- vần lúc này? Ta hãy giả-định không có Đức Chúa Trời dựng nên nó, nó tự-nhiên mà có hoặc tự mình mà có. Chúng tôi biết lý-thuyết của những nhà triết-học thượng-cô, nhưng thật giản-đị hơn nếu ta tin rằng có Một Nguyên-nhơn đầu-nhứt và cuối-cùng của sự-vật. Chính Đức Chúa Trời đã đáp lại những câu hỏi ấy trước khi loài người tìm thấy những chơn- lý ấy. — «Ta treo trái đất trong khoảng không-không» (Gióp 26: 7); «Ta đã dựng lên các trụ của đất» (Thi 75: 3). «Ban đầu Đức Chúa Trời dựng nên trời đất» (Sáng-thể Ký 1: 1). Như vậy, phải nhận rằng Ngài là «Đấng Tự-hữu Hằng-hữu.»

Phải có Đức Chúa Trời!

LOÀI người có trí-tuệ và linh-hồn gồm những tài-năng, sức-lực có thể dùng để hiểu-biết, kính-mến và hầu việc Đức Chúa Trời. Nếu không có Đức Chúa Trời, những tài-năng ấy đã tiêu mất từ lâu rồi. Có người đã nói rằng trong những hầm *Mammoth* ở dưới lòng đất, có loài cá không có mắt; chúng sống trong sông *Styx* chảy qua những hầm tối-tăm kia, nên không cần-dùng đến mắt và bởi đó mất cả mắt. Nếu các sở-năng mà loài người vốn có để biết Đức Chúa Trời lại không cần-dùng đến, thì chẳng bao lâu cũng sẽ mất. Ta vẫn còn các sở-năng ấy, đủ chứng-tỏ rằng Đức Chúa Trời hằng sống và là nguồn thỏa-mãn của các sở-năng ấy.

Vậy, chúng ta phải có Đức Chúa Trời làm chuẩn-dịch của sự cầu-nguyện và ngợi-khen. Cầu-nguyện là cần-yếu và tự-nhiên cho linh-hồn cũng như thân-thể không thờ thì chết. Những kẻ nói rằng mình không tin sự cầu-nguyện, thì khi gặp nguy-hiểm hoặc khó-khăn, họ tự-nhiên đã cất tiếng cầu-nguyện. Sự ngợi-khen cũng thế. Nức lòng cảm-kích, chúng ta nói: «Nhờ ơn Trời,» cũng như khi lâm nạn, chúng ta kêu lên: «Trời ơi, cứu tôi!» Mấy tháng trước, một chiếc tàu bị đắm, đoàn thủy-thủ, sau hơn một tháng nguy-hiểm, đau-dớn và đói-khờ, chơi-vơi giữa biển cả trong những xuồng trống-trái, đã giạt được vào bờ. Trong vòng họ có nhiều người vô-tin và hay chế-nhạo sự tin-ngưỡng, nhưng việc thử nhứt họ yêu-cầu là được di đến nhà-thờ để cảm-tạ Đức Chúa Trời đã giải-cứu mình. Vì trí-tuệ và linh-hồn được thỏa-mãn, họ đã tỏ ra mình nhận-biết một Đức Chúa Trời có phẩm-vị.

Thật có Đức Chúa Trời!

VẬY, nhờ lời chứng của Đức Chúa Trời trong cõi thiên-nhiên và loài người, chúng ta không còn mấy-may hồ-nghi sự thực-hữu của Ngài nữa. Vì sao Khoa-học đòi phải có đức-tin thì người ta hưởng-ứng, còn Tin-Lành của Đức Chúa Trời cũng đòi như thế, thì họ lại bỏ qua? Đối với những cái gọi là chơn-lý khoa-học, người ta rất dễ tin; nhưng đối với Tin-Lành, họ lại đem lòng vô-tin. Há chẳng phải vì các chơn-lý khoa-học không có quan-hệ trực-tiếp với loài người? Chơn-lý ấy không bắt kẻ tin-nhận phải chịu trách-nhiệm và điều-kiện gì. Một kỷ-hà định-lý (*théorème de géométrie*) hoặc một hóa-học-thức (*formule chimique*) chẳng cầm-giữ một tư-dục nào trong bản-tánh chưa tái-sanh của loài người, cũng chẳng bắt phục một khuynh-hướng tội-ác nào. Nhưng trái lại, mỗi một giáo-lý chơn-chánh của Tin-Lành Đức Chúa Trời

đều có một phận-sự bắt-buộc cặp theo; ta không thể tin-nhận giáo-lý mà lại chối-bỏ phận-sự.

Thật có Đức Chúa Trời chăng? Bằng vậy, ta phải thờ-lạy, kính-mến và vâng lời Ngài.

Có thật chăng, «mọi người đã phạm tội, thiếu mất sự vinh-hiền của Đức Chúa Trời?» (Rô-ma 3: 23). Bằng vậy, toàn-thân người ta phải đau-dớn mà cảm thấy gánh nặng tội-lỗi mình.

Có thật chăng, «nếu một người chẳng-sanh lại... thì không được vào nước Đức Chúa Trời?» (Giăng 3: 3, 5). Bằng vậy, loài người phải hạ mình tột bậc, ăn-năn đau-dớn mà kêu lên rằng: «Lạy Đức Chúa Trời, xin thương-xót lấy tôi, vì tôi là kẻ có tội!» (Lu 18: 13).

Có thật chăng, «chẳng có danh nào khác — ngoài danh Jê-sus — ban cho loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu?» (Sứ 4: 12). Bằng vậy, mỗi linh-hồn bị lột mất sự công-bình riêng và cả hi-vọng mua được Thiên-đàng bằng tánh-hạnh tốt và việc nhơn-dức; trái lại, phải thôi gắng sức riêng và tin-cậy công-lao Đức Chúa Jê-sus đã làm trọn trên Thập-tự-giá.

Hỡi độc-giả yêu-qui, nếu anh em nhận thấy những sở-năng tối-cao của bản-tánh mình trong đời này và muốn hưởng hạnh-phước trong đời sau, chắc sẽ vui-vẻ nhìn-biết rằng **đáng có Đức Chúa Trời, phải có Đức Chúa Trời và thật có Đức Chúa Trời.** Do đó, anh em cũng sẽ tin-nhận những chơn-lý của Tin-lành bày-tỏ trên đây, đầu-phục Đức Chúa Trời, tiếp-nhận Đức Chúa Jê-sus, Con Ngài, mà Ngài đã sai đến thế-gian chịu chết thay chúng ta trên cây thập-tự, và dâng toàn-thân cùng mọi của-cải để Ngài dùng. Làm vậy, linh-hồn anh em sẽ được cứu-rỗi, và sẽ ứng-nghiệm lời Đức Chúa Jê-sus cầu-nguyện thay cho anh em rằng: «Sự sống đời đời là nhìn-biết Cha, tức là Đức Chúa Trời có một và thật, cùng Jê-sus-Christ, là Đấng Cha đã sai đến» (Giăng 17: 3). — T. K. B.